

Mai sols

Res tan ambivalent com la solitud.

Hi ha una solitud pesant com a una llosa. La solitud del què se sent sol, desvalgut, abandonat o *ningunejat*. La solitud dels nens i nenes que truquen al telèfon de la infància i diuen que estan sols a casa i tenen por.

Hi ha una solitud lleugera com un núvol. La solitud de la calma, de la pau interior, del retrobament amb un mateix. La solitud de la reflexió i del repòs de l'ànima.

Porucs de la crueltat de la primera, a vegades fugim esperitats de la segona. Mantenim els nostres nens i nenes permanentment acompanyats i connectats. Convertim el grup en l'única referència de socialització. Sospitem del nen o nena que s'aparta un moment per jugar sol, o que te ganes d'arribar a casa seva i alliberar-se una estona de la pressió d'estar sempre en grup.

Els nens i nenes que *se senten sols* no són feliços. Però els nens i nenes que *mai estan sols* perden l'oportunitat de trobar-se a si mateixos.

Una vegada vaig proposar fer en un campament d'adolescents la *vetlla nocturna*, una activitat que, sense motiu aparent, s'havia deixat de practicar. Es tractava de muntar un torn de vetlla de tres quarts d'hora, des que els monitors se'n van a dormir fins a la sortida del sol. El noi o noia disposava de lectures diverses que "feien pensar" i també de paper i llapis per escriure. Durant la vetlla, a més a més, es comprometia a donar una volta pel campament observant els sorolls, intentant dominar la por a la foscor. Quan s'acabava el seu torn, despertava al company següent. Si aquest s'adormia, es trencava la roda i no es completava la vetlla. L'endemà, els nois i noies explicaven les seves vivències.

No va tenir èxit la proposta tal qual havia estat concebuda. Els educadors no valoraven la solitud com a experiència interessant de viure. Per contra, s'imaginaven molt més interessant fer la vetlla per parelles o fins i tot per "equips" de tres. Òbviament no va funcionar. L'objectiu de retrobar-se un mateix no lliga amb muntar una festeta de col·legues, fer soroll i despertar els altres, que és el que lògicament va passar.

La majoria dels nostres nois i noies estan permanentment connectats. Fins i tot quan sembla que estan sols, potser estan xatejant o enviant SMS pel mòbil. La única solitud que coneixen és la que fa por. I, a vegades, el grup de referència és un col·lectiu gregari o excloent. No tots els grups són bons ni ofereixen oportunitats de creixement als seus membres.

Als nostres nens i nenes els manca descobrir la solitud creativa, reconciliadora amb el propi jo. I a nosaltres ens manca, sobretot, creure en la seva existència.